

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Cap. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

tale testimonium habent hæretici pro suis erroribus, quale habuit Nathanael contra ea quæ dicebat Philippus: & tamen pertinacissimè suum iudicium Ecclesiæ toti præferunt. Ac bonus & simplex Nathanael à Christo laudatus, ignorantiam suam corrigi passus est, dicente Philippo, *Veni, & vide*. Ille ut in Messiam credere inciperet, docilem se præbet, utcumque aliter sonare Scripturæ viderentur. Bonus Christianus ut à fide se abduci non patiarur, tametsi aliquid in Scripturis receptæ fidei aduersum appareat, docilem se præbere debet, ut veniat ac videat; nempe ad illam lucem quam Christus posuit ut homines videant, & quibus dixit, *Vos estis lux mundi*: ad Pastores & Doctores quos Christus dedit, ut ad veritatis agnitionem homines perducerent; non ad novos sectarios, Evangelij titulum præferentes, & obedientiam Evangelicam penitus violantes. Quo in genere multa ad hunc locum garrit Calvinus, ut exemplo Nathanaelis ad novos dogmatistas lectorem alliciat; cuius malis artibus ac technis hoc paruum antidotum opponere operæpretiū duxit.

Matth. 5.
Ephes. 4.

IN IOANNIS CAP. II.

4. Quid mihi & tibi est mulier? Nondum venit hora mea.

Domin. 2.
post Epiph.

Mendaciū
Caluini
duplex.

DE hac Christi responsione, quæ durius sonare, & repulsam significare videtur, in Prompt. Catholico latius egimus. Caluini tamen hoc loco disputatio, quam illic non attigimus, excutienda non est. *Insignis* (inquit) *locus*. Cur enim matri præcisè negat, quod liberaliter alijs quibuslibet toties postea concessit? Duplex hic mendaciū. Nec enim quod B. Virgo suggererat, Christus præcisè negat, sed adhuc differendum insinuat: nec quod hic B. Virgo petebat, alijs postea concessisse legitur. Ad prius quod attinet, si præcisè negasset, non reddidisset causam cur statim non faceret, dicens, *Nondum venit hora mea*. Imò hæc dicens, spem faciendi quod petebat matri dedit: quod illa rectè intelligens, monet ministros ut quodcumque dixerit illis Iesus, id faciant. Quare SS. Doctores affirmant ob matris intercessionem Christum hoc miraculum citius fecisse: Ambros. serm. 16. in Psal. 118. Cyrill. lib. 2. cap. 11. in Ioan. & Chrysostomus homilia 21. in hunc locum. Ad posterius quod attinet, aliorum quidem postea precibus sæpe concessit

concessit Christus quæ ad suam vel suorum salutem flebiliter postulabant. Sed huius generis beneficium, quod nec animæ nec corporis salutem concernebat, sed ad civilem quandam honestatem pertinebat, aliis postea concessisse non legitur. Pergit mentiri Calvinus. *Deinde cur simplici repulsa non contentus eam in vulgarem mulierum ordinem cogit, nec iam matris nomine dignatur?* Aliud hoc est mendacium, cum insigni blasphemia coniunctum. Mendacium est quod in vulgarem mulierum ordinem B. Virginem cogit Christus. Blasphemia est, quod Christus matrem suam matris nomine non dignatur. At (inquies) vocat illam mulierem, non matrem. *Quid mihi tibi est mulier?* Itane verò, quia sic loquitur Christus, matris eam nomine non dignatur? Dic obsecro: Christus in cruce pendens, quum B. Virginem virgini commendavit, an matris eam nomine dignatus non est? an pro vera matre illam non habuit? aut matris nomine indignam censebat, quia eodem verbo usus dixit, *Mulier ecce filius tuus?* Quis non videt quum maximū suum erga illam amorem & curam filialem ostenderet, mulieris tamen vocabulo usum fuisse? An hic quoque illam in ordinem coëgit? An non maximè illam honoravit, & filialem illi honorem atque amorem eo maximè articulo demonstravit? Impij Manichæi simili argumento vsi, B. Virginem veram Christi matrem fuisse pernegabant. Increduli Pagani eodem etiam argumento vsi Christum accularunt ut parentis suæ contemptorem. Impius Calvinus hæretico & pagano spiritu plenus, eodem argumento ludens, Christum matrem suam in ordinem coëgisse, nec matris nomine dignatū fuisse obloquitur. Atqui quod eam mulierem vocat, nihil quàm communem ac receptum tunc loquendi modum sequutus viderur. Certum est ex aliquo contemptu non eo usum vocabulo, quum in Cruce eodem vsus fuerit, ubi summi amoris illustre testimonium dedit. Nunc ex istis mendaciis quid molis substruat Calvinus, expendamus.

Hæc Christi voce palam constat denunciari hominibus ne nominis materni honorem superstitiosè in Maria euehendo, quæ Dei propria sunt in ipsam transferant. His Calvinus mendaciis palam constat denunciari hominibus, ne tam scelerati impostoris nomē euehendo, quæ Dei ministris propria sunt in illū transferant, & pro ministro Evangelico habeant qui Satanæ minister fuit. Ad nominis materni in B. Virgine honorē quod attinet, quàm illum non superstitiosè sed piè ac religiosè pij omnes & orthodoxi euehant atque extollant, eamque hoc

Mendaciū
tertium est
Christi
blasphemia.

August.
tract. in
Ioan. Iuan.
stin. Mari.
lib. quest.
Gen. resp.
136.

B. Virgini
honor
deficitur.

Ad cap.
Ioan. 7.
ver. 5.

In Prompt.
Cathol.
Dom. 2.
post Epi-
phaniam.
Her. 79.

Caluini
accusatio
circa titu-
los B. Vir-
ginis.

B. Virginis
tituli ex
Scriptura-
rum ana-
logia pro-
bantur.

nomine præ cæteris Sanctis omnibus rectissime venerentur, contra insulas Caluini cauillationes infra latius ostendimus. Concludit tamen hoc loco Calvinus: *Sic ergo matrem Christus alloquitur, ut perpetuam ac communem seculis omnibus doctrinam tradat, ne immodicus matris honor diuinam suam gloriam obscuret.* Cur huiusmodi verbis matrem suam Christus hic allocutus fuerit, & quam doctrinam in illis verbis tradere voluerit, ex SS. Patrum iudicio alio in loco demonstrauimus. Quibus etiam addimus recte sensisse Epiphanium, qui affirmat matrem Domini mulierem à Domino vocatam, quia consulere & prouidere futuris voluit. Fuerunt enim quidam postea qui B. Virginem ut deam venerati sunt, eique sacrificauerunt, qui certe hoc verbo *Mulier* conuincuntur, quod substantiæ & naturæ creatæ eam fuisse probat, sicut alij Sancti sunt. An fortè à Catholicis hodie B. Virgini immodicus aliquis honor impeditur, qui diuinam Christi gloriam obscuret, aut huic quoque sæculo, Christi illa doctrina necessaria est? Omnino ita censet Calvinus. Subiungit enim. *Porro quam necessaria hac admonitio fuerit, ex crassis fœdisque superstitionibus que postea sequuta sunt, plus satis notum est. Facta est enim Maria Regina cœli, spes, vita, & mundi salus. Denique est progressus est vesanus furor, ut Christi propemodum nudati spoliis eam ornarent. Quumque has execrabiles in filium Dei blasphemias damnamus, maligni & inuidi vocamur à Papistis, imò improbè calumniantur, s. virginis honorem hostiliter à nobis impugnari. Quasi verò non habeat quantum illi honoris debetur nisi dea fiat: aut hoc illi sit honorificum, sacrilegis titulis ornatam in Christi locum subrogari. Atrocem ergo illi Maria iniuriam faciunt, quando, ut mentitis eam laudibus deformant, Deo eripiunt quod suum est. Hæc tota est hoc loco Caluini accusatio, & contra Catholicas & orthodoxas voces speciosa declamatio: quæ tota vel in crassa Scripturarum ignorantia fundatur, vel affectatæ maleuolentiæ oratio est. Totus accusationis neruus ac vis vniuersa (quam multis verbis amplificauit) in eo consistit, quòd Beata virgo à Catholicis prædicatur *Regina cœli, spes, vita, & mundi salus.* Hoc postremum vbi vel apud quos legerit, nescio. Ab Ecclesia certè in publicis officiiis ac precibus suis, *Salus mundi*, nūquam (quod sciam) prædicatur. Cæterū si spes, vita, ac salus nostra (quod penè æquiualeat) hæc beatissima virgo absque manifesta Dei aut Christi iniuria vocari non potest, corrigat Calvinus illas Scripturas quæ personis multo inferioribus eisdem titulos ascribit. Corrigat*

rigat Paulum dicentem Timotheo Episcopo, *Hac faciens, teipsum & alios saluos facies.* Corrigat Iacobum dicentem: *Qui conuerti fecerit peccatorem à viis suis malis, saluabit animam eius à morte.* Corrigat Ioannem dicentem: *Qui orat pro fratre non peccante ad mortem, dabit ei vitam.* Denique ipsum Christum homo audax corrigat, dicentem in Euangelio: *Qui corripit fratrem suum, (audientem & obsequentem) lucratur eum.* Si enim qui alium saluum fecit, salus eius dici potest; & qui alteri vitam dedit, vita eius vocari potest; nec huiusmodi locutiones refugit Scriptura, quia ad vitam & salutem partiales & subordinatæ causæ sunt; quid peccat Ecclesia, quæ ob similes effectus similes titulos beatissimæ virginis attribuit? Quod enim prædicando veritatem, corripiendo peccantes, orando pro peccatoribus, nos in hac vita facimus; id multo vberius beatiss. virgo suis apud Deum precibus & intercessionibus præstat: nisi fortè falsum erit, beatiss. virginem orantem pro peccatore non peccante ad mortem, dare illi vitam, quod Ecclesia prædicat; & verum erit, quemlibet nostrum orantem pro fratre non peccante ad mortem, dare ei vitam, quod Ioannes affirmat; aut plus valeat apud Deum peccatoris pro peccatore, quàm beatissimæ virginis in cælo regnantis pro peccatore intercessio. Denique discere Calvinus debet illa attributa seu epitheta, quæ soli Deo conueniunt, nulli sanè creaturæ vlllo in sensu attribui posse, qualia illa sunt: Omnipotens, æternus, infinitus, Creator, finis & principium rerum; Dominus vitæ & mortis; vel etiam alia Christi propria, Mundi redemptor, iustificator seu iustitia, sanctificatio, & redemptio nostra: alia verò epitheta & attributa quæ soli Deo per excellentiam conueniunt, Sanctis verò & iustis etiam in hac vita per participationem & analogicè conuenire possunt, vt bonum esse, iustum, sanctum, sapientem, patrem, magistrum, lucem, petram, fundamentum, sine vlla Dei aut Christi iniuria Sanctis attribui; imò cum certa Dei offensâ illis pertinaciter negari, qui amicos suos honorari vult, despici non vult; eorumque seu iniuriam seu honorem sibi acceptum fert; vt illæ voces in Scriptura nos docent. *Non te spreuerunt, sed me. Qui vos audit, me audit. Si sermonem meum seruauerint, & verbum meum seruabunt. Nolunt audire te, quia nolunt audire me:* & multa huiusmodi. Sed plura hac de re olim disputauius, quæ videre lector poterit. Cur etiam Regina cæli ab orthodoxis meritisimè vocetur, eodem in opere demonstrauimus. Ex quibus omnibus perspicuum euadit, Calvinum cum suis

1. Tim. 4.
Iacob. 5.

1. Ioan. 5.

Matth. 18.

Epitheta
quædam
soli Deo
propria.

1. Reg. 8.
Luc. 10.
Ioan. 16.
Ierem. 2.
In Præp.
Cath. in
festo Natiuit.
B. Virg. & in
festo Visitationis
& Assumpt.

Antonius
Possseuinus
in Atheis-
mis here-
ticorum,
An. 1578.

Caluini
fæda men-
dacia.

optimo iure à nobis non *malignos* tantum & *inuidos*, sed im-
pios & *facilegos* vocari, qui sub specie honoris Christi, San-
ctos eius debito honore priuant & in ordinem cogunt: sicuti
veteres hæretici sub specie zeli erga Dei Patris honorem fi-
lio Dei detraxerunt, & in creaturarum ordinem redegerunt:
quod & hodie in Transilvania ter impius ille Frãcisus David
moltus, sub specie extollendæ misericordiæ vnus Dei, ipsum
Christum Salvatorem esse mundi negavit, & eo nomine ca-
pite damnatus, in carcere insanus obiit. Huc quippe tandem
recidunt, qui primum Dei in terris ministros, postea in celo
Sanctos, tandem Christum ipsum sub specie honoris diuini,
primum honore spoliant, mox in ordinem cogunt, tandem pe-
nitus despiciunt atque contemnunt. Catholici B. virginem
neque deam faciunt, sed vt Dei matrè inuocant, vt eius pre-
cibus Deo cõmendentur; nec *sacrilegis titulis ornata in Chri-
sti locum subrogant* (sunt hæc duo fœda Caluini mendacia) sed
veris titulis etiam infra tantæ Matris dignitatem ornatam,
Christo Domino ita postponunt, vt non nisi per supplices ad
Christum preces aliquid ab illa postulent. Sacrilegi verò hæ-
retici sunt, atque imprimis Caluinus, qui *eam in vulgarem
mulierum ordinem à Christo cogi* affirmant, & hoc exemplum
pæpetuum esse ac omnibus seculis communem doctrinam pro-
nuociant, vt hodie vsque non nisi vulgari muliercula habenda
sit. Hæc Caluini hoc loco sacrilega audacia est, qui me-
dium tenere nesciens, vt deam faciat Christi matrem, pro
vulgari muliercula habendam censet. Dum vitant stulti vi-
tia, in contraria currunt.

18. Quid signum ostendis nobis quia hæc facis?

Captat hinc occasionem Caluinus Catholicorum neces-
sariam quandam pietatem acriter taxandi. Sed in eo
quod captat, capietur ipse. *Testimonium* (inquit) *aliquod diuini*
ad na virtutis habere Iudæi volunt: interea nihil admittunt quod
huic loci. non hominum modulo respondeat. Sic hodie Papiæta miracula
*flagitant, non quòd locum daturi sint Dei potentia. Nam illis fi-
xum est, homines præferre Deo, nec unquam unum ab eo despe-
ctere, quod usu & consuetudine receptum habent. Sed ne absque*
ratione videantur Deo esse rebelles, colorem hunc prætexunt sua
pertinacia. Hæc ille. Sed huic impostori respondendum est: Si
nos Iudæis similes simus, qui à nouis magistris miracula peti-
mus; Caluinum Christo similem esse debere, à quo ista pe-
tunt

Caluini
compara-
tio absur-
dissima.

tuntur. Si Christo similis Calvinus esse vult, ostendat se esse in Scripturis prædictū, à populo Christiano expectatum, magnum denique Prophetam ad consolationem populi Dei, qui noua faciat omnia, præfiguratum, sicuti Christus seu Messias populo Iudaico in Scripturis promissus erat, ab illis auidissime expectatus, etiam eo ipso tempore quo venit ad consolationē plebis Israël, qui omnia instauraret. Deinde si similes Iudæis simus à Christo hoc loco signum petētibus, facere Calvinus debuit, quod prius Christus fecit; diuinam suam virtutem ostendere eum oportuit, sicuti Christus in templo iam ostenderat, homo solus & inermis eiciens de templo vendētes & ementes, adeoque flagellis eos ignominiosè abigens, vt sic iniquè ab illo signū peti doceat, sicuti à Christo Iudæi (accepto tanto signo, tantōque diuinæ cuiusdam potentæ argumento) iniquè & absurdè signum flagitabant. Petebant ab illo potestatis suæ argumentum qua fretus hoc faceret (*Quod signum ostendis nobis quia hæc facis?*) quum ipsum per se factum potestatis suæ ac potentæ diuinæ argumentum euidentis & luculentum esset. Nunc Calvinus dogmatista nouus, & pro nouo Propheta se iactans, (scribit enim *se vnum ex illis esse quorum opera Euangelij doctrinam Deus mundo restituit*) nullo dato potestatis suæ argumento, sed in lacu suo Geneuensi latitans, quod ab eo eiusque similibus miracula flagitentur, simile quid ab eo flagitari clamitat, quale Iudæi hoc loco à Christo flagitabant. Sed quantum in vtroque discriminis sit, ad hunc locum quod attinet, hæc pauca demonstrant.

Iam verò non iniquè nec aut fastu aut incredulitate Iudæica, sed æquissime & fide ac religione Christiana à Luthero, Caluino, & aliis horum temporum nouis Magistris ad vocationis suæ penitus extraordinariæ (cucurrerunt enim nemine mittente) nouæque doctrinæ confirmationem miracula & signa expeti & flagitari posse (nam de facto hæc ab illis flagitare paucos arbitror, quum ipsa eorum impia & scelerata doctrina satis superque seipsam prodat) paucis demonstrabitur. Nouos se esse Magistros, & nouam doctrinam adferre his aliquot seculis incognitam adeoque damnatam, non solum de facto demonstrant veterum Patrum in Scripturis exponendis iudicia & in cōtrouersis hodie dogmatibus vnanimem consensum apertè respicientes (cuius rei varia exempla alibi ex Caluino protulimus) sed etiam disertis verbis profiterentur. Quod noui sint & extra ordinem vocati Magistri, his verbis profiteretur Calvinus. *Apostolorum* (inquit) *officium fuit*

Luc. 2.
Ioan. 4.

In Epist.
præfixa
comment.
in Epistola
ad Timothy.

Miracula
à nouis hodie
dogmatistis merito
flagitari posse.

Instit. lib.
4. c. 3. nu.
18.

ut orbem à defectione in veram obedientiam reducerent. Evangelista officio illis proximi sunt, adeoque vices eorum gerunt. Hi non sunt perpetui in Ecclesia sicuti Pastores & Doctores, sed ad id modo tempus instituantur, quo erigenda sunt Ecclesia, ubi nulla antè fuerant. Quamquam non nego quin Apostolos postea quoque vel saltem eorum loco Evangelistas interdum excitavit Deus, ut nostro tempore factum est. Talibus enim qui Ecclesiam ab Antichristi defectione reducerent, opus fuit. Munus autem hoc extraordinarium appello. Hæc Calvinus. Nec multo

Confess. f. dei c. 5. num. 28.

aliter illi in hac parte conformis Beza. Indigni sunt Ministrorum nomine qui sese falsò Ministros vocant, quum à Domino non sint vocati, id est, qui vel ritè non sunt electi ab Ecclesia, (si quis est in Ecclesia legitimus ordo constitutus) vel à Deo non sunt extra ordinem excitati, sicut nostro quoque tempore accidit, rebus ita collapsis ut ordinaria vocationi nullus esset locus relictus. Hæc ille. Uterque appetit fatetur, & dissentit profiteretur, vocationem suam extraordinariam esse, & tanquam novos restaurandi orbis Apostolos, aut saltem Evangelistas esse. Idem agnoscit Musculus in locis communibus in cap. De Ministris Ecclesiæ, & Brentius in prolegomenis contra Petrum à Soto. Doctrinam quoque se novam & orbi Christiano incognitam atulisse, non agnoscunt modo,

In Annotat. ad Rom. 3. ver. 20.

sed & gloriantur omnes. Inter alios Beza his verbis, de Iustificatione ex fide disputans. Illi (inquit) per quos nostra aitate Dominus veluti sepultum Christi beneficium in lucem revocavit, quum viderent, &c. Rursum de vi & effectu Sacramentorum disputans: Hanc (inquit) interpretationem si quis contraherit cum iis que non Origenes modo, sed nonnulli etiam ex Patribus alioquin pietate & eruditione clarissimis in hunc locum

Annotat. ad Rom. 4. ver. 12.

scripserunt, comperiet profecto quantam veritatis lucem Dominus in nos omnium hominum maximè indignos nostra memoria effuderit. Planè ita novam ac recentem suam suorumque doctrinam esse affirmat, ut sepultum Christi beneficium de iustificatione nostra in lucem revocaverint, & novam veritatis lucem circa Sacramentorum doctrinam in eos Dominus effuderit. Ab istis novis magistris novamque doctrinam afferentibus, ab istis novis Apostolis aut saltem Evangelistis ab Antichristi defectione orbem reducètib, & collapsas toto orbe Ecclesias restaurantibus, meritò rogamus: Quod si vultis ostenditis nobis, quòd rectè & bono iure hæc facitis. Christus Dominus omnia restauraturus, multa signa ostendit,

Ioã. 10. 38.

etq; vehementer urget. Si mihi nõ vultis credere, operibus credite.

Si op

Si opera non fecissem in eis qua nemo alius fecit, peccatum non haberent. Ac denique discipulis suis ait: *Alioquin propter opera ipsa credite.* Nunquid meliores Christo sunt? Petrus, Paulus, ceterique Apostoli, fecerunt signa & prodigia magna in populo, ut illis crederetur. Nunquid Apostolis maiores sunt? Sanè ad hæc Apostolorum miracula ita scribit ipse Calvinus. *Miraculi augebatur Ecclesia, quia fidei subseruiunt miracula. Vnde rursum probatur, nunquam separanda esse à verbo miracula.* Hæc ipse Calvinus in comment. Act. 5. vers. 14. Moyses nouas leges populo Iudaico promulgaturus, multis & admirabilibus signis à Deo commendatur. Nunquid Moyses excellentiores esse voluit? Quum Christus alio adhuc tempore, paulo ante passionem, simili in re hanc eandem potestatem exerceret, eiiciens vendentes & emètes de templo, dicitur ei iterum Iudæi: *In qua potestate hæc facis, aut quis tibi dedit hanc potestatem?* Tameñ post tot à Christo miracula & signa toto iam triennio in conspectu Iudæorum exhibita, importuna & friuola hæc erat expostulatio, quod vnus Nicodemus magister in Israël eos docere potuit, qui sic Christum affatus est, *Nemo potest hæc signa facere qua tu facis, nisi fuerit Deus cum illo:* tamen contra alios nouos magistros, templa Christianorum (ut hodie Calvinistæ fecerunt) partim spoliantes ac deprædantes, omniâque sacra in eis monumenta demolientes, ut in Gallia & in hoc Belgio, partim à fundamentis subuertentes, ut in Scotia, nullo legitimo signo (nisi fortè spoliis ac rapinis) suam vocationem & tam immania scelera ac sacrilegia confirmantes, eadem expostulatio profus æquissima & necessaria est. Nam ut ipse Calvinus ad huc locum ait: *Non armantur hic procerui homines, qui sine vlllo mandato, sed priuata audacia publicum sibi munus usurpant.* Eodem modo nec in hac præpostera Iudæorū postulatione, *Quod signum ostendis nobis quia hæc facis?* in simili Christi facto proposita, *armantur procerui homines, noui pertinaces Magistri, lupi & seductores noui, qui sine vlllo mandato, à nemine missi, sed priuata audacia, & extraordinaria sui ipsorum intrusione, publicum sibi docendi, prædicandi, Scripturas exponendi, munus usurparunt.* Denique tales nouos & extraordinarios Magistros, ut vocationis suæ rationem reddat, & potestatis quam usurpant signa ostendant, vrgendos ac premendos esse, ipse imprimis docuit Lutherus. Sic enim ad Senatum Mülhusium contra clancularium concionatorem scripsit. *Accersat eum ad se Senatus, etiam presente omni populo,*

Ioan. 14.

24.

Ioan. 13. 11.

Act. 5. 12.

Matth. 11.

Ioan. 3.

In Harmo.

ad cap. 21.

Matth.

Tom. 2. o-

perum Ger-

man. Iena

editorum

fol. 455. b.

et 456. a.

pulo,

Euan-
ant. Hi
sed ad
bi nul-
postea
ccitarii
eclesiam
us au-
e multo
inifre-
Demus
Ecclesia
à Deo
tempore
lus esse
dicitur
& tan-
n Euan-
nmuni-
egome-
uam &
t modo,
de Iulii-
ra atate
remoca-
ramen-
is conti-
m ex Pa-
ne locum
n Domi-
memoria
nquedo-
cium de
am veri-
s Domi-
doctrina
ngelistic
aplas ro-
Quod se-
facit
a ostendit
9 credit
Si ope

pulo, si fieri potest, & quaratur ex eo. Quis eum huc miserit aut vocauerit ad docendum? Id proculdubio Senatus non fecit. Quod si tum dicat se à Deo, atque ipsius spiritu missum esse sicut Apostoli (hoc autem dixit Calvinus, dixit Beza, dixit Musculus, dicunt & alij omnes noui hodie Magistri) probet hoc signis & miraculis editis, vel nolite pati ut concionetur. Nam ubicunque Deus ordinariam viam mutare vult, ibi semper miracula facit. Hæc Lutherus. Eat nunc Calvinus, & non Papietas, sed Lutherum arguat, quod exemplo Iudæorū audeat à nouis concionatoribus, qui extra ordinem à Deo se mitti dicunt, signa & miracula efflagitare. Denique aut seductor Calvinus est, qui hoc factum conqueritur, aut impostor Lutherus est, qui id faciendum hortatur. Sed hic contra caput suum stolidè & imprudenter, ille contra apertam veritatem impiè & impudenter scripsit.

IN IOANNIS CAP. III.

5. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei.

Hæc verba de baptismo Euāgelico ad literam intelligi debere, quia ipsum introitum regni Dei & primum ingressum in Ecclesiam nouam docere Nicodemum Christus voluit, tota semper Ecclesia indubitatè hæc tenet. Ad eodè sanè vt Pelagiani, qui peccatorum originale negantes, paruulorum baptismum necessarium esse negabant, quum ex hoc loco efficaciter se conuinci viderent, non quidem sint ausi negare de baptismo hæc verba intelligi; sed ad illam vanam distinctionem confugerunt, posse eos peruenire ad vitam æternam tametsi regnum Dei non introirent. De quo vide Augustinum. Calvinus nihilominus pertinacissimè contendit hæc verba ad baptismum non pertinere, sed ad solam renouationem spiritualem per fidem: Idque ea de causa ne baptismus ad salutem necessarius videatur, vnde sola fides saluificans continuo pro vana ac falsa refutaretur. Primum cauillatur non sequi necessitatem baptismi, etiamsi de eo sermonem hic fieri concedatur. Etiam si demus (inquit) Christum hic loqui de baptismo, non tamen sic urgenda sunt verba vt salutem in externo signo includat; sed ideo potius aquam Spiritui adiungit, quia sub illi visibili simbolo quam Deus Spiritu suo vitam adiuuat. Solus in nobis

*De peccatoribus & re-
miss. lib. 1.
cap. 30.*

*Baptismi
necessitas
defenditur.*